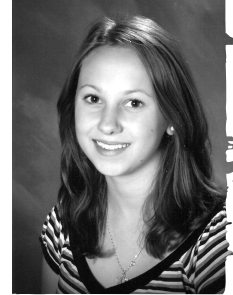

RODICA GAVRILIȚĂ
cl. a XII-a, LT „Mihail Sadoveanu”, Călărași

Testamente

bizare

amenii au obișnuit din vremuri vechi să își aștearnă pe hârtie dorințe care de care mai excentrice, așa-numitele testamente.

În timp ce unii lasă moșteniri de ordin financiar, pe parcursul istoriei au existat persoane care au impus, prin testamentele lor, idei ieșite din comun, distructive chiar. Dacă e să mă refer la *Vergiliu*, decedat în anul 10 î.H., unul dintre cei mai mari poeți ai Romei, acesta a cerut ca după ce încetează din viață, manuscrisul poemului său să fie ars, din cauză că opera era incompletă. Prietenii săi au reușit totuși să îl convingă că nu este o idee bună, astfel lumea întreagă se poate bucura și astăzi de lucrarea autorului. Și totuși câtă modestie a avut Vergiliu, personalitate total opusă unor scriitori de astăzi, care țin neapărat ca orice rând, oricât de sec ar fi, să vadă lumina tiparului.

O personalitate a cărei existență este învăluită de mister e *William Shakespeare*, dată fiind moartea lui, care a generat o mulțime de controverse. Cerința lui a fost ca soția sa – Anne Hathaway – să primească după moartea sa patul pe care a dormit el, iar pe mormântul său a ținut să apară următorul epitaf: „Prieten bun, de dragul lui Iisus abține-te să dezgropi praful de aici. Binecuvântat cel ce cruță aceste pietre, / Blestemat cel ce mută osemintele mele”. În timp ce mulți susțin că inscripția era destinată profanatorilor de morminte, experții spun că mesajul a fost unul cu referire la soția lui, astfel încât la moartea sa, șapte ani mai târziu, Anne nu a putut fi înmormântată alături de defunctul ei soț. Curios

lucru, dar în testamentul său nu sunt menționate decât proprietăți și nici măcar un volum al vreunei cărți (!), ba chiar se speculează că Shakespeare nu a existat sau este un pseudonim – o dispută care nu-și găsește sfârșit, o enigmă de nerezolvat. Cu toate acestea, cel mai important este că nimeni nu poate contesta importanța și măreția operelor lui. Iar aceste detalii testamentare sporesc și mai mult interesul posterității pentru opera lui nemuritoare.

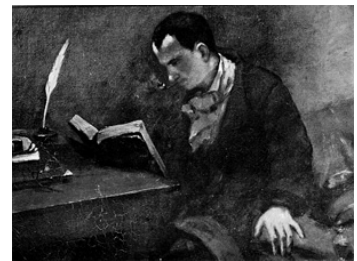
Inconfundabilul *Charles Dickens* a avut o dorință simplă, dar care nu a fost respectată: „Cei ce vor asista la înmormântarea mea nu vor purta eșarfe, mantii, pălării sau alte absurdități similare”. Pe lângă aceasta, Dickens a mai explicat foarte clar că nu dorește o înmormântare publică, iar locul și data ceremoniei nu vor fi dezvăluite. Acestea fiind ignorate, Dickens a fost onorat de către un vast cortegiu funerar, toți participanții fiind îmbrăcați în haine specifice evenimentului, exact așa cum nu a dorit el. Probabil că Charles încă nu-și găsește locul pe cealaltă lume tocmai din această cauză.

Mai „norocos” a fost însă *George Bernard Shaw*, decedat în 1950, ultima dorință (de care s-a ținut cont) fiindu-i ca la înmormântarea sa să nu se facă o ceremonie religioasă și de asemenea ca nimic din mormântul său să nu aibă formă de obiect religios.

În topul celor mai ciudați oameni la acest capitol se află și scriitorul *Lev Tolstoi*, care a lăsat întreaga sa avere nu unei persoane, așa cum se obișnuiește, ci unui trunchi de copac. O fi fost legătura lui indisolubilă cu natura sau era prea obosit de oamenii hrăpăreți și tonți. Sau la

mijloc e lungă să meditație asupra menirii omului și a lucrurilor pe acest pământ...

Nu pot să nu menționez personalități românești ca poetul *Vasile Alecsandri*, care a exprimat, în testamentul său din 20 septembrie 1886, dorința ca soția sa să construiască o bisericuță în curtea casei, unde să fie înmormântat, folosindu-se la ridicarea ei lemn din lunca Siretului. Murind în data de 22 august 1890 de cancer la plămâni și la ficat, poetului i s-a făcut o auto-psie într-o cameră aflată în spatele casei, trupul său a fost îmbălsămat

Charles Baudelaire,
Gustave Courbet

și așezat în sicriu dublu, din metal și lemn, dotat cu un gemuleț de sticlă în dreptul feței. Trupul său a fost înmormântat patru zile mai târziu într-un colț din grădina casei, pe care soția sa a donat-o Academiei Române în anul 1914.

În prezența lui Răzvan Theodorescu, Ministrul Culturii și Cultelor din România, s-a convenit ca, pentru respectarea testamentului lui *Lucian Blaga*, înălțimea sălii de sport a Școlii Generale din Lancrăm să fie redusă cu 4 metri. Astfel, de lângă mormânt se poate vedea peisajul Râpilor Roșii, descris de Blaga în romanul autobiografic *Luntrea lui Charon*. Onorabilă metamorfoză întru cinstirea Poetului Luminii.